

סדר הלימוד ליום כה אדר [יום 173 בשנה]

אָמַר רַבִּי אַבָּא, רֵאִיתִי אוֹתָם בְּנֵי הָעוֹלָם שֶׁלֹּא מְשַׁגְּיחִים וְלֹא יוֹדְעִים בְּכַבּוּד רַבּוֹנָם. כְּתוּב בְּיִשְׂרָאֵל, (ויקרא כ) אֲשֶׁר הִבְדַּלְתִּי אֶתְכֶם מִן הָעַמִּים לִהְיוֹת לִי. וְכָתוּב (שם) וְהִתְקַדְשְׁתֶּם וְהִיִּיתֶם קְדוֹשִׁים כִּי קְדוֹשׁ אֲנִי ה'. אִם הֵם מִתְרַחֲקִים, אֵיפֹה הַקְּדוּשָׁה שְׁלֵהֶם? הֲרֵי רְצוֹנָם הִתְרַחַק מִמֶּנּוּ, וְהִכְתוּב מְכַרִּיז וְאוֹמֵר, (תהלים לב) אֵל תִּהְיוּ כְּסוֹס כְּפָרָד אֵין הָבִין. בְּמָה נִפְרָדִים בְּנֵי אָדָם מִסוֹס וּפָרָד? בְּקִדְשָׁת עֲצָמָם, שְׂמִצָּאוּ שְׁלָמִים וְרִשׁוּמִים מֵהַכֹּל.

וַעֲלֵ כֵּן זְוֹגָם שֶׁל בְּנֵי אָדָם הוּא בְּזִמְנֵים יְדוּעִים, לְכוּן הָרְצוֹן לְהִדְבֵּק בְּקְדוּשַׁת בְּרוּךְ הוּא. וְהֲרֵי הֵעִירוּ, בְּחֻצוֹת הַלֵּילָה הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא נִכְנָס לְגַן עֵדֶן לְהִשְׁתַּעֲשַׁע עִם הַצַּדִּיקִים, וְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל מִשְׁבַּחַת אֶת הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא, וְהִיא עֵת רְצוֹן לְדַבֵּק בָּהֶם.

וְהַחֲבָרִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, מִשְׁתַּתְּפִים עִם כְּנִסַּת יִשְׂרָאֵל לְשַׁבַּח אֶת הַמֶּלֶךְ הַקְּדוּשׁ, וּמִתְעַסְקִים בַּתּוֹרָה לְשָׂאֵר בְּנֵי הָאָדָם, אֲזַ עֵת רְצוֹן לְהִתְקַדֵּשׁ בְּקִדְשַׁת הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא וּלְכוּן רְצוֹן לְדַבֵּק בוֹ. וְאוֹתָם הַחֲבָרִים שֶׁמִּשְׁתַּדְּלִים בַּתּוֹרָה, הַזְּוֹג שְׁלֵהֶם בְּשַׁעָה שְׁנִמְצָא זְוֹג אַחֵר, וְזֶה מִשְׁבַּח לְשַׁבַּח, לְכוּן הָרְצוֹן לְדַבֵּק בְּקְדוּשַׁת בְּרוּךְ הוּא וּבְכִנְסַת יִשְׂרָאֵל, שֶׁהִיא עֵת רְצוֹן שֶׁהַכֹּל מִתְבָּרְכִים, הָעֲלִיוֹנִים וְהַתַּחְתּוֹנִים.

אִם בְּנֵי אָדָם הִתְרַחֲקוּ מִמֶּנּוּ וְעוֹשִׂים כְּבִהְמוֹת, אֵיפֹה הַקְּדוּשָׁה שְׁלֵהֶם שְׂמִצָּאוּ קְדוּשִׁים? אֵיפֹה הַנִּפְשׁוֹת הַקְּדוּשׁוֹת שְׂמוֹשְׁכִים מִלְּמַעְלָה? וְשִׁלְמָה הַמֶּלֶךְ צוֹנֵחַ וְאוֹמֵר, (משלי יט) גַּם בְּלֹא דַעַת נִפְשׁ לֹא טוֹב. גַּם בְּלֹא דַעַת, מִי הוּא הַדַּעַת? זֶה הַקְּדוּשָׁה בְּרוּךְ הוּא. נִפְשׁ לֹא טוֹב – זֹהִי הַנִּפְשׁ שֶׁהֵם מוֹשְׁכִים בְּמַעְשֵׂיהֶם. לֹא טוֹב, שֶׁהֲרֵי מֵהַצַּד הָאֲחֵר נִמְשָׁכוֹת עֲלֵיהֶם נִפְשׁ שְׂאִינָה טוֹב, מִשׁוּם שֶׁלֹּא מְכוֹנְנִים לְבָם לְקְדוּשַׁת בְּרוּךְ הוּא.

מִי שֶׁמִּתְלַהֵט בִּיצֵר הָרַע בְּלִי רְצוֹן וְכִנְנַת הַלֵּב לְקְדוּשַׁת בְּרוּךְ הוּא, מֵהַצַּד שֶׁל יֵצֵר הָרַע נִמְשָׁכַת עֲלָיו נִפְשׁ שְׂאִינָה טוֹב. זֶהוּ שְׁכַתּוֹב גַּם בְּלֹא דַעַת נִפְשׁ לֹא טוֹב וְאֵץ בְּרַגְלִים חוּטָא. מִי שֶׁהוּא אֵץ בְּרַגְלָיו וְרוּחָה אֶת הַשַּׁעָה בְּלִי רְצוֹן קְדוּשָׁה – חוּטָא, חוּטָא וְדַאי בְּכֹל.

וְעַל זֶה שׁוֹרוֹת מְכוֹת רְעוֹת בְּבִנֵי אָדָם, וּמְעִידִים בְּפִנְיָהֶם עַל חֲצָפְתָם, לְהִרְאוֹת שֶׁהֵנָּה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא מוֹאֵס בָּהֶם וְאֵין דַּעְתוֹ בָּהֶם, עַד שֶׁהֵם זֹכִים וּמְכַשִּׁירִים אֶת מַעֲשֵׂיהֶם כַּמְקֻדָּם וּמִתְבָּרְכִים (וימטהרים). וְעַל זֶה נוֹדְעוֹת הַמְכוֹת לִפְנֵי, אוֹתָן שְׂבָאוֹת מִצַּד הַטְּמֵאָה וְאוֹתָן שְׂבָאוֹת מִהַצַּד הָאֲחֵר.

כְּמוֹ זֶה כְּתוּב, כִּי תִבְאוּ אֶל אֶרֶץ כְּנָעַן וְגו', וְנִתְתִי נֹגַע צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחְזַתְכֶם. וְכִי שָׁכַר טוֹב הוּא שְׂיִמְצָא בְּאוֹתָם שְׂזוֹכִים לְהַכְנִס לְאֶרֶץ? אֲלֵא הִנֵּה פְּרֻשָׁה, לְמִצָּא מְטֻמוֹנִים שֶׁהֻמְיְנוּ בְּבֵיתָם, וְלִהְנוֹת בָּהֶם אֶת יִשְׂרָאֵל.

אֲבָל בֵּא רְאֵה, אֲשֶׁרִיָּהֶם יִשְׂרָאֵל שֶׁהֵם מִתְדַבְּקִים לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא אוֹהֵב אוֹתָם, שְׂכַתוֹב (מלאכי א) אֶהְבֵּתִי אֶתְכֶם אָמַר ה'. וּמִתּוֹךְ אֶהְבֵּתוֹ הַכְּנִיס אוֹתָם לְאֶרֶץ הַקְּדוֹשָׁה, לְהַשְׁרוֹת שְׂכִינְתוֹ בִּינְיָהֶם, וְשִׁיְהִיָּה דִּיּוּרוֹ עִמָּהֶם, וְיִשְׂרָאֵל שְׂיִמְצָאוּ קְדוּשִׁים עַל כָּל בְּנֵי הָעוֹלָם.

בֵּא רְאֵה, כְּתוּב (שמות לה) וְכָל הַנְּשִׂים אֲשֶׁר נָשָׂא לְבֶן וְגו'. בְּשַׁעַה שֶׁהִיוּ עוֹשִׂים מַעֲשֵׂה, הָיוּ אוֹמְרִים: זֶה לְמַקְדָּשׁ, זֶה לְמִשְׁכָּן, וְזֶה לְפָרְכָת. וְכֵן כָּל אוֹתָם הָאֲמָנִים, כְּדִי שֶׁתִּשְׁרָה קְדוּשָׁה עַל יְדֵיהֶם, וּמִתְקַדְּשֵׁת אוֹתָהּ עֲבוּדָה. וְכִשְׁעוֹלָה לְמַקְוֹמוֹ, עוֹלָה בְּקִדְשָׁה.

כְּמוֹ כֵּן מִי שֶׁעוֹשֶׂה עֲבוּדָה לְעֲבוּדָה זָרָה אוֹ לְצַד הָאֲחֵר שְׂאִינוּ קְדוֹשׁ, כִּינֵן שְׂמִזְכִּיר אוֹתוֹ עַל אוֹתוֹ הַמַּעֲשֵׂה, הָרִי רוּחַ טְמֵאָה שׁוֹרָה עָלָיו. וְכִשְׁעוֹלָה הַמַּעֲשֵׂה, עוֹלָה בְּטֵמֵאָה. הַכְּנַעֲנִיִּים הֵם עוֹבְדֵי עֲבוּדָה זָרָה, וּמִדְּבָקִים כָּלָם יַחַד בְּרוּחַ טְמֵאָה בְּעֲבוּדָה זָרָה, וְהָיוּ בּוֹנִים בְּנֵין לְפָרְצוּפֵיהֶם (לְטַנּוּפֵיהֶם) וּלְגַעוּלֵיהֶם לְצַד הַטְּמָא לְעֲבוּדָה זָרָה. וְכִשְׂמִתְחִילִים לְבָנוֹת, הָיוּ אוֹמְרִים דְּבוּר. וְכִינֵן שְׂנֹזְכָר בְּפִיהֶם, עוֹלָה עָלָיו רוּחַ שֶׁל טְמֵאָה. כִּשְׁעוֹלָה הַמַּעֲשֵׂה, הוּא עוֹלָה בְּרוּחַ טְמֵאָה.

כִּינֵן שְׂנֹכְנָסוּ יִשְׂרָאֵל לְאֶרֶץ, רָצָה הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְטַהֵר אוֹתָם וּלְקַדֵּשׁ לָהֶם אֶת הָאֶרֶץ, וּלְפָנוֹת מְקוֹם לְשְׂכִינָה, שְׁלֵא תִשְׁרָה הַשְּׂכִינָה בְּתוֹךְ הַטְּמֵאָה. וְעַל כֵּן בְּאוֹתוֹ נֹגַע צָרַעַת הָיוּ סוֹתְרִים בְּנֵינִים שֶׁל עֲצִים וְאֲבָנִים שְׂנַעֲשׂוּ בְּטֵמֵאָה.

בֵּא רְאֵה, אִם הַמַּעֲשֵׂה הַזֶּה הִיָּה לְמִצָּא מְטֻמוֹנִים בְּלִבְד, יַחְזִירוּ הָאֲבָנִים אַחַר כֵּךְ כְּמוֹת שֶׁהֵם לְמַקְוֹמָם, וְהַעֲפֹר לְמַקְוֹמוֹ. אֲבָל הַפְּסוּק כּוֹתֵב, וְחִלְצוּ אֶת הָאֲבָנִים. וְכְתוּב וְעַפֹּר אַחַר יָקַח. כְּדִי

שתעבר רוח הטמאה, ויתפנה ויתקדש כעת כמקדם, וימצאו ישראל בקדשה ובדיור קדוש, להשרות ביניהם שכניה.

ויאל כן, מי שבונה בנין, כשמתחיל לבנות צריך להזכיר בפיו, שהרי לעבודת הקדוש ברוך הוא הוא בונה, משום שכתוב (ירמיה כב) הוי בנה ביתו בלא צדק וגו'. ואז סיוע שמימי שורה עליו, והקדוש ברוך הוא מזמין עליו קדשה וקורא עליו שלום. זהו שכתוב (איוב ה) וידעת כי שלום אהלך וגו'. מה זה ופקדת נוך? הרי פרשוה. אבל ופקדת, להפקיד דבור בפה כשהוא בונה. ואז כתוב ולא תחטא. ואם לא, הרי מזמין לביתו את הצד האחר.

כל שכן מי שבונה, ורצונו בצורה אחרת, משום שמיוחד הבית לצד האחר להטמא בו, הרי ודאי שורה בו רוח של טמאה, ולא יוצא אותו אדם מן העולם עד שנענש בבית ההוא. ומי שדר בו יכול להנזק, שהרי בדירה ההיא שורה בה רוח טמאה, ומזיקה מי שנמצא בה.

ואם תאמר, במה ידוע? כגון שנזוק בבית ההוא אותו שבנה אותו, או אנשי ביתו, או בנזקי גוף, או בנזקי ממון, הוא ושני אחרים אחריו. הרי ודאי יברח אדם להר, ולא ידור בו. ידור במחלת עפר, ולא ידור בו.

ומשום כך הקדוש ברוך הוא חס על ישראל, שהם לא יודעים דבר בכל אותם הבתים, והוא אומר: אתם לא יודעים – אני יודע, ורשמתי אותם בנגע. נגע דר בבית, הנה נגע אחר תקיף שיוציא אותו ויעביר אותו מן העולם. ואז – ונתן את הבית את אבניו ואת עציו. כיון שהולך לו, מה הטעם ונתן את הבית? אלא בכל זמן שאותו בנין יהיה קיים – ש'לו הוא, ויכול לחזור.

זה בארץ הקדושה, כל שכן בארץ אחרת, שרוח הטמאה מצויה יותר, ויכול אדם להנזק. אמר רבי אלעזר, וכל שכן שנקרא בקלפות של חבריו האחרים להמצא שם, ואפלו דפיקות בכלים לא מעבירים אותו מן הבית. ומשום כך הפסוק הזה מכריז ואומר, הוי בנה ביתו בלא צדק. הוי ודאי שאומרים כל יום בבית ההוא.

רבי יוסי נכנס יום אחד לבית אחד, הגיע לסף (טרח בטפוס) ונכנס פנימה. שמע קול אחד שאומר: התכנסו והכנסו, הנה אחד מהיריבים שלנו. התחברו ונזיק אותו לפני שיצא. אמרו, לא נוכל

אֵלָא אַם דִּיּוּרוֹ כָּאן. יֵצֵא רַבִּי יוֹסִי וּפְתַח. אָמַר, וְדַאי מִי שְׁעוּבַר עַל דְּבַרֵי הַחֲבָרִים, מִתְחַיֵּב בְּנַפְשׁוֹ.

אָמַר לוֹ רַבִּי חֲזִיָא, וְהָרִי הַגּוֹיִם וְשָׁאֵר בְּנֵי אָדָם דְּרִים בְּתוֹכוֹ, וְנִשְׁלָמוּ. אָמַר לוֹ, הֵם מַצְדָּם הֵם בָּאִים, אָבֵל מִי שְׂרִיא חֲטָא יְכוּל לְהַנְזִק. וְאִפְלוּ הֵם, אִם יַעֲכְבוּ אֶת דִּיּוּרָם בּוֹ, לֹא יֵצְאוּ בְּשָׁלוֹם. אָמַר לוֹ, וְהָרִי כְּתוּב (אִיּוֹב כ"א) בְּתִיָּהֶם שְׁלוֹם מִפְּתַח. אָמַר לוֹ, כְּגוֹן שֶׁהָיָה מֵאַחַר, וְנִבְנְהָ מַצְדָּק. וְהַפְּסוּק כֶּף הוּא, בְּתִיָּהֶם שְׁלוֹם מִפְּתַח – כְּשֶׁבְּתִיָּהֶם שְׁלוֹם מִפְּתַח, שְׂכַט אֱלוֹהֵי לֹא שׁוֹרָה עֲלֵיהֶם.

וּבֵּא אֲשֶׁר לוֹ הַבֵּית וְהַגִּיד וְגו' (ויקרא יד). וְהַגִּיד?! וַיֹּאמֶר הָיָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת, אוֹ וַיְדַבֵּר. מַה זֶה וְהַגִּיד? אֵלָא בְּכָל מְקוֹם דְּבַר שֶׁל חֲכָמָה הוּא, וְהִנֵּה פִּרְשׁוּהָ. כְּנִגְעַ נִרְאָה לִי בְּבֵית. כְּנִגְעַ?! נִגְעַ הָיָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת! נִרְאָה לִי?! יֵשׁ לִי הָיָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת, שֶׁהָרִי כְּתוּב וְנִתְתִּי נִגְעַ צָרַעַת בְּבֵית אֶרֶץ אַחֲזַתְכֶם, שְׂרִיאָה לְכָל! לְמָה כְּנִגְעַ נִרְאָה לִי.

אָמַר בְּשַׁעַה שְׁזָה נִכְנַס, אַחַר מִתְגַּלָּה, וּמִתְגַּרִּים זֶה בְּזֶה. וְעַל זֶה נִרְאָה לִי. אוֹתוֹ שֶׁהִתְכַּסָּה הַתְּגַלָּה, וְשֶׁהִתְגַּלָּה הַתְּכַסָּה, וְאַחַר כֶּף נִרְאָה לוֹ בְּדַמוֹת אוֹתוֹ הִנְגַעַ שֶׁל הַבֵּית, וְאַחַר מִתְכַּסָּה. וְעַל זֶה וְהַגִּיד לְכַהֵן, שֶׁדַּבֵּר חֲכָמָה הוּא.

וְאָז בָּא הַכַּהֵן, וַיִּפְּלוּ הַבֵּית, וַיִּנְתְּצוּ לוֹ הָאֲבָנִים וְהָעֵצִים וְהַכֹּל. כִּיּוֹן שֶׁנִּתְּצוּ וְטִהְרוּ הַכֹּל, מִתְבָּרְכִים. אִז כְּתוּב (דְּבָרִים ה) וּבְתִים טוֹבִים תִּבְנֶה וַיִּשְׁבַּת. אֵלּוֹ נִקְרָאִים טוֹבִים, שֶׁהָרִי הָרֵאשׁוֹנִים אֵינֶם טוֹבִים, וְאֵינֶם בְּכָלֵל שֶׁל קִדְשָׁה וְטִהְרָה.

אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, אִם כֶּן, בְּמָה מְפָרְשִׁים אֶת הַפְּסוּק שְׂכַתוֹב, (שם ו) וּבְתִים מְלֵאִים כָּל טוֹב אֲשֶׁר לֹא מְלֵאֵת? אִם רוּחַ טְמֵאָה שׁוֹרָה בְּתוֹכְכֶם, אֵיךְ מְלֵאִים כָּל טוֹב? אָמַר רַבִּי אֶלְעָזָר, מְלֵאִים כָּל טוֹב – בְּמִמּוֹן, בְּכֶסֶף וּבְזָהָב, וּבְכָל, כְּמוֹ שֶׁנֶּאֱמַר (בְּרַאשִׁית מ"ה) כִּי טוֹב כָּל אֶרֶץ מִצְרַיִם. וְאָמַר רַבִּי יְהוּדָה, וְהִנֵּה כָּל בְּתִי הַמִּצְרַיִם הָיוּ מְלֵאִים כְּשִׁפִּים וְתוֹעֵבוֹת? אֵלָא עֲבוּר הָעֵשֶׂר שֶׁל הָאֶרֶץ זֶה נֶאֱמַר. אַף כָּאן עֲבוּר הָעֵשֶׂר וְהַמִּמּוֹן הוּא.

שְׂתִי עֲשִׁירִיּוֹת נִטְלוּ יִשְׂרָאֵל, אַחַת כְּשֶׁיֵּצְאוּ מִגְּלוּת מִצְרַיִם, וְאַחַת כְּשֶׁנִּכְנְסוּ לְאֶרֶץ. רַבִּי שְׁמַעוֹן אָמַר, כָּל זֶה וְדַאי הָיָה לְקַדֵּשׁ אֶת הָאֶרֶץ, וְלְהַעֲבִיר רוּחַ הַטְּמֵאָה מִן הָאֶרֶץ וּמִתּוֹךְ יִשְׂרָאֵל. וְכִשֶׁהַבֵּית

הִיָּה מְנַתֵּן, הִיָּה נִמְצָא בּוֹ מִמּוֹן לְבָנוֹת אוֹתוֹ וּלְמֵלֵא אֶת בֵּיתוֹ, כְּדִי
שְׁלֵא יִצְטָעַר עַל הַבַּיִת וַיִּשְׁהוּ בְּדִיּוֹר שֶׁל קִדְשָׁהּ.

וְאִישׁ אוֹ אִשָּׁה כִּי יִהְיֶה בְּעוֹר וְגו'. רַבִּי יוֹסִי אָמַר, כְּמוֹ מְקוֹם גְּבוּהָ
שְׁמַקִּיף בְּבִהְרַת עֵזָה, מֵרְאָה שְׁנִינוּ, וּבְמֵרְאָה נִדּוֹן, בְּאוֹתָם
הַגְּוֹנִים. אָמַר רַבִּי יִצְחָק, שְׁלֹשׁ מֵאוֹת טְעָמִים יֵשׁ מִי שְׁגוֹרֵס בְּבִהְרַת
עֵזָה, וְכֹלָם לְמִדְתֵּי מֵאֲבִי, פָּרַט לְשַׁעֲרָה (לְבָנָה) אַחַת טְמֵאָה, עַד אַחַד.
שְׁנַיִם, שְׁנַיִם עֵדִים, וְטָהוֹר. מִכָּאֵן וְהִלָּאָה, אֲפֵלוּ מֵאָה כְּשָׁנִים, וּשְׁנַיִם
כְּמֵאָה. וְזֶה לְמַדְנֹו לְאַחַר שְׁפָתוֹב, (דְּבָרִים יט) לֹא יָקוּם עַד אַחַד בְּאִישׁ
וְגו', עַל פִּי שְׁנַיִם עֵדִים וְגו'.

רַבִּי חִזְקִיָּה הִיָּה יוֹשֵׁב לְפָנַי רַבִּי שְׁמַעוֹן. אָמַר, כְּתוֹב נִגְעַ לְבָן אֲדַמְדָּם,
אִז הוּא נִגְעַ, שְׁהָרִי הַלְבָּן לֹא עוֹמֵד בְּעֵינֹו. פִּתַּח רַבִּי שְׁמַעוֹן
וְאָמַר, כְּתוֹב אִם יִהְיוּ חֲטָאִיכֶם כְּשָׁנִים וְגו'. אֲשֶׁרִיחֶם יִשְׂרָאֵל,
שְׁהַקְדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא רוֹצֵה לְטָהַר אוֹתָם בְּכֹל כְּדִי שְׁלֵא יִמְצָאוּ בְּדִין
לְפָנָיו, וּבְעֵלֵי הַדִּין לֹא יִשְׁלְטוּ בָהֶם, שְׁהָרִי הַכֹּל הוֹלֵךְ אַחַר מִינּוּ. אָדָם
לְאָדָם, וְלְבָן לְלְבָן, יִמִּין לְיִמִּין, וּשְׁמָאל לְשְׁמָאל.

בְּעֵשׂוֹ כְּתוֹב וַיֵּצֵא הָרֵאשׁוֹן אֲדַמוֹנִי, וְעַל כֵּן שׁוֹרָה בּוֹ מִינּוּ. וְאִם
תֹּאמַר אֲדַמוֹנִי כְּתוֹב בְּעֵשׂוֹ, וְכְתוֹב בּוֹ בְּדוֹד, (שְׁמוּאֵל א-טז)
וַיְבִיאֵהוּ וְהוּא אֲדַמוֹנִי. אֲלֵא זֶה מְזַהֶמֶת הַזֹּהֵב נַעֲשֶׂה, וְזֶה נִדְבֵק בְּזוֹהַר
הַזֹּהֵב. כְּתוֹב בְּעֵשׂוֹ, אֲדַמוֹנִי כְּלוֹ כְּאֲדָרַת שְׁעַר, יֵצֵא בְּזַהֶמֶת הַהַתּוֹף.
בְּדוֹד כְּתוֹב, עִם יָפָה עֵינַיִם וְטוֹב רְאִי.

בֵּא וַרְאָה מָה הַטְעַם. הַגְּוֹן הַלְבָּן נוֹדַע, וְהַגְּוֹן הָאָדָם נוֹדַע. אָדָם
בְּרֵאשׁוֹנָה, וְהֵנָּה נִרְאָה בּוֹ לְבָן, הָרִי טְהוֹרָה נוֹלְדָה בּוֹ וּמִתְחִיל
לְהַטְהַר. לְבָן בְּרֵאשׁוֹנָה וְנִרְאָה בּוֹ אָדָם, הֵנָּה מִתְחִיל לְהַטְמֵא. וְכְתוֹב
וְטְמֵאוּ הַכֹּהֵן, שְׁהֵנָּה נוֹלֵד בּוֹ אָדָם לְהַטְמֵא. וְהַכֹּהֵן הִיָּה יוֹדַע בְּכֹל
אוֹתָם הַגְּוֹנִים. וְלִפְעָמִים שְׁנִרְאָה בּוֹ גְּוֹן שֶׁל טְהוֹרָה, וַיִּסְגְּרוּ לְרֵאוֹת אִם
יִנְלַד בּוֹ גְּוֹן אַחַר. וְאִם לֹא, מְטָהַר אוֹתוֹ. זֶהוּ שְׁפָתוֹב וְטָהַרוּ הַכֹּהֵן וְגו'.

רַבִּי יִצְחָק וְרַבִּי יְהוּדָה הָיוּ הוֹלְכִים בְּדֶרֶךְ. אָמַר רַבִּי יְהוּדָה, כְּתוֹב
(מַלְכִים ב-ה) וְצָרַעַת נַעֲמָן תִּדְבֵק בָּךְ וּבְזִרְעֶךָ לְעוֹלָם וְגו'. אִם הוּא
חֲטָא, לְמָה יִלְקוּ בְּנָיו? אָמַר לוֹ, אֲלִישָׁע רָאָה יוֹתֵר מִשְׁאָר הַנְּבִיאִים.
רָאָה שְׁלֵא יֵצֵא מִגִּיחֲזֵי בֵּן מְעֵלָה, וְעַל כֵּן קָלַל אֶת כָּלָם.

וְלֹא עוֹד, אֲלֵא אָמַר לוֹ: אֲנִי עַבְדְּתִי בְּשִׁמוֹשׁ עֲלִיוֹן אֲצַל אֱלֹהֵינוּ,
וְזִכִּיתִי בְּשָׁנֵי חֲלָקִים, שְׁהָרִי עַבְדְּתִי אוֹתוֹ בְּאֵמֶת. וְאַתָּה רָשַׁע

פגמת אותי, נשבעת לשקר וְחַמְדָּת, הרי עברת על כל התורה כלה, ומי שעובר על זה, מת הוא לעולם הבא. אבל משום שעבדת אותי, השמוש שלך לא יהיה לחנם; תהיה מיתתך בעולם הזה, ולא בעולם הבא. ומשום כך, וְצָרַעַת נַעֲמָן תִּדְבַּק בְּךָ וּבְזָרְעֶךָ. (גיון הלכו נודע, וגיון האדם נודע).

אמר רבי יוסי, בגד הצמר או הפשתים למה? אמר רבי יצחק, בכל שורה ובכל שולט. ויש כמו זה, שכתוב (משלי לא) דרשה צמר ופשתים. ומשום כך שלטונו של אותו נגע שיוצא ממקום עליון, זה שולט בכל, בשני גונים, בצמר ובפשתים. ומשום כך, זאת תורת נגע הצרעת בגד הצמר או הפשתים.

רבי יצחק היה הולך לבציר של אביו. ראה איש אחד שסטה עם קשר של משא על כתפו. אמר לו, קנים של עצים שעל כתפך לשם מה? לא אמר לו דבר. הלך אחריו. ראה שנכנס למערה אחת, נכנס אחריו. ראה קיטור של עשן שהיה עולה מתחת לארץ, ונכנס האיש ההוא לנקב אחד והתכסה ממנו. פחד רבי יצחק, ויצא לפי המערה.

בעודו יושב, עברו רבי יהודה ורבי חזקיה. ראה אותם וקרב אליהם. ספר להם את המעשה. אמר רבי יהודה, ברוך הרחמן שהצילך. זוהי מערת המצרעים של סרוניא, וכל יושבי הקריה היא הם מכשפים, ובאים למדבר לנחשים השחורים, שהם בני עשר שנים או יותר, לעשות כשפים, ולא נשמרים מהם ונעשים מצרעים, וכל מיני כשפים שלהם הם במערה הזו.

הלכו. בעודם הולכים פגשו באיש אחד שהיה בא, ובנו שהיה חולה קשור על החמור. אמרו לו, מי אתה? אמר להם, יהודי, וזה הוא בני שקשור על החמור. אמרו לו, למה הוא קשור? אמר להם, מגורי הם בכפר אחד, שהוא מבני הרומאים, ובני הזה היה לומד תורה בכל יום, והיה חוזר הביתה ולומד את אותם הדברים, ושלוש שנים היו מגורי בבית ההוא ולא ראיתי דבר. וכעת יום אחד נכנס בני לבית לחזור על הדברים, עברה רוח אחת לפניו והזיקה לו, התעקמו פיו ועיניו, וידיו התעקמו ולא יכל לדבר. ובאתי למערת המצרעים של סרוניא אולי ילמדו אותי דבר של רפואה.

אמר לו רבי יהודה, ובאותו הבית האם ידעת מקדם לכן אם נזוק בו איש אחר? אמר לו, ידעתי, שהרי מכמה ימים נזוק בו איש אחד, והיו אומרים שהיה חולה, ומהם אומרים שרוח של הבית, ואחר כך נכנסו בו כמה אנשים ולא נזוקו. אמרו, זהו שאומרים החברים, אוי לאותם שעוברים על דבריהם.

פתח רבי יהודה ואמר, (ירמיה כב) הוי בנה ביתו בלא צדק, שהרי בכל מקום שנמצא בו צדק, כל הרוחות וכל מזיקי העולם בורחים ממנו, ולא נמצאים לפניו. ועם כל זה, מי שמקדים ונוטל המקום, אוהז בו. אמר לו רבי חזקיה, אם כך, שקול השם הקדוש כרוח הטמאה?

אמר לו, לא כך, אלא השם הקדוש לא שורה במקום טמא, ומשום כך, אם השם הקדוש נוטל המקום מקדם לכן, כל הרוחות וכל מזיקי העולם לא יכולים להראות בו, כל שכן לקרב עמו. אם רוח טמאה קודם ונוטל את המקום – השם הקדוש לא שורה בו, שהרי אינו מקומו.

ובשהיה יורד נגע צרעת, היה מטהר את המקום, ומוציא את רוח הטמאה ממקומו, ואחר כך מנתצים את הבית, האבנים והעצים והכל, ובונה אותו כמקדם, בצד הקדוש בצדק, שמזכיר את השם הקדוש ומשרה עליו קדשה, ועם כל זה בעפר אחר, וירחיק את הבית ממקומו, מהיסוד הראשון שני טפחים.

עכשו שלא נראה ולא יורד מי שמתגרה באותה רוח טמאה להוציאה ממקומו, מה תקנתו? אם יכול לצאת מן הבית הזה – יפה, ואם לא – יבנה אותו כמקדם באבנים אחרות, ועצים והכל. ויוציא וירחיק אותו מהמקום הראשון, ויבנה אותו על השם הקדוש.

ועם כל זה לא יוצאת אותה הרוח מן המקום הראשון, משום שקדשה לא שורה על מקום טמא. אמר רבי יצחק, למה לו לטרח על זה? בזמן הזה כתוב, (קהלת א) מעות לא יוכל לתקון וגו'. מיום שנחרב בית המקדש לא נמצאה רפואה בעולם, משום כך צריך אדם להזהר, כך שיהיה שמור.

אמרו, גלך עם האיש הזה ונראה. אמר רבי יצחק, אסור לנו. אם היה הולך לאיש גדול ירא חטא, כמו נעמן לאלישע, גלך

אחריו. עכשו שהוא הולך לרחוקי העולם, רחוקי התורה, מגעלים מן הכל, אסור לנו להראות לפנייהם. ברוך הרחמן שהציל אותנו מהם. והאיש הזה אסור לו. אמר רבי יהודה, והרי שנינו, בכל מתרפאים חוץ מעצי אשרה וכו'. אמר לו, וזהו עבודה זרה, ולא עוד, אלא שהרי כתוב, (דברים יח) לא ימצא בך בנו ובתו באש וגו'. הלכו לדרךכם.

הלך אותו האיש למערה ההיא, הוא ובנו, שם אותו במערה. עד שיצא אביו לקשר את חמורו, יצא קיטור של אש והכה אותו בראשו והרג אותו. בינתיים נכנס אביו ומצא אותו מת. לקח אותו ואת חמורו והלך לו. ומצא אחר יום אחד את רבי יצחק ואת רבי יהודה ואת רבי חזקיה שהיו הולכים. בכה לפנייהם, וספר להם את המעשה. אמר רבי יצחק, והאם לא אמרתי לך פעמים רבות שאסור ללכת לשם? ברוך הרחמן שכל מעשיו אמת, ודרךיו אמת. אשריהם הצדיקים שהולכים בדרך האמת בעולם הזה ובעולם הבא, ועליהם כתוב (משלי ד) וארח צדיקים כאור נגה וגו'.

אמר רבי אלעזר, בכל מעשי האדם צריך שכלם יהיו לשם הקדוש. מה זה לשם הקדוש? להזכיר בפיו את השם הקדוש על כל מה שהוא עושה שהכל הוא לעבודתו, ולא ישרה עליו הצד האחר, משום שהוא תמיד מזמן לבני האדם ויכול לשרות על אותו המעשה. ועל כן, השתי או הערב היה נטמא, ושורה עליו רוח טמאה. ומה בזה כף – מי שמפקיד דבריו לצד האחר שלא צריך על אחת כמה וכמה. ומשום כף כתוב, (דברים כב) ונשמרת מכל דבר רע.

רבי אלעזר היה הולך לראות את אביו (חמי), והיה עמו רבי אבא. אמר רבי אבא, נאמר דברי תורה ונלך. פתח רבי אלעזר ואמר, (בראשית יב) אמרי נא אחתי את. הפסוק הזה קשה, וכי אברהם שהוא ירא חטא, אהובו של הקדוש ברוך הוא, היה אומר כף על אשתו כדי שייטיבו לו? אלא אברהם, אף על גב שהיה ירא חטא, לא סמך על זכותו, ולא רצה מהקדוש ברוך הוא להוציא מזכותו, אלא על זכות אשתו, שירויח בשבילה ממון של שאר העמים, שהרי הממון זוכה לו האדם באשתו. זהו שכתוב (משלי יט) בית והון נחלת אבות ומה אשה משפלת. מי שזוכה באשה משפלת, זוכה בכל. וכתוב, (שם לא) בטח בה לב בעלה ושלל לא יחסר.

וְאָבְרָהָם הָיָה הוֹלֵךְ בְּשִׁבְלָהּ לֶאֱכֹל הַשֶּׁלֶל מִשָּׂאֵר הָעַמִּים, וְסָמַךְ עַל זְכוּתָהּ שֶׁלֹּא יוּכְלוּ לְהַעֲנִישׁוּ וְלִצְחַק בָּהּ. וּמִשׁוּם כֵּן לֹא נִתֵּן דְּבַר לִזְמַר אַחֲתֵי הָיָא, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׂרָאָה מְלֵאָךְ אֶחָד הוֹלֵךְ לְפָנֶיהָ, וְאָמַר לְאַבְרָהָם: אֵל תִּפְחַד עָלֶיךָ, הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שָׁלַח אוֹתִי לְהוֹצִיא לּוֹ אֶת מְמוֹן שָׂאֵר הָעַמִּים וְלִשְׁמֹר אוֹתָהּ מִהַכֵּל. וְאִזּוֹ לֹא פָּחַד עַל אִשְׁתּוֹ, אֲלֵא עָלָיו, שֶׁלֹּא רָאָה עִמּוֹ מְלֵאָךְ, אֲלֵא עִמָּהּ. אָמַר, הֲרִי הִיא שְׂמוּרָה, וְאֲנִי לֹא שְׂמוּר. וּמִשׁוּם כֵּן אָמַר, אֲמַרִי נָא אַחֲתֵי אֶת וְגו'.

יִיטֵב לִי?! יִיטִיבוּ לִי הָיָה צָרִיךְ לְהִיּוֹת, שְׁכַתּוּב וְהָיָה כִּי יֵרְאוּ אוֹתָךְ הַמְּצָרִים וְאָמְרוּ אִשְׁתּוֹ זֹאת, וְעַל כֵּן יִיטִיבוּ לִי צָרִיךְ לְהִיּוֹת! אֲלֵא יִיטֵב לִי – זֶה שֶׁהוֹלֵךְ לְפָנֶיךָ. יִיטֵב לִי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה בְּמְמוֹן. וְחִיתָה נִפְשֵׁי בְּאוֹתוֹ הָעוֹלָם בְּגִלְלָךְ, שֶׁלֹּא תִסְטִי מִדְּרֹךְ הַיָּאֵמֶת. שָׂאֵם אֲזַכֶּה בְּגִלְלָךְ בְּמְמוֹן בְּעוֹלָם הַזֶּה וְאֶת תִּסְטִי בְּדְרֹךְ, הֲרִי מִיתָה זְמִינָה בְּעוֹלָם הַהוּא, אֲלֵא תִשְׁמְרִי, שְׁתַּחֲוִי נִפְשֵׁי בְּעוֹלָם הַהוּא בְּגִלְלָךְ.

וּמִשׁוּם שֶׁהַמְּלֵאָךְ הַהוּא הֵלֵךְ לְפָנֶיךָ לְשְׁמֹר אוֹתָהּ, מַה כְּתוּב? וַיִּנְגַע ה' אֶת פְּרַעַה וְגו', עַל דְּבַר שְׂרִי, וּדְאִי. שֶׁהִיתָה אוֹמֶרֶת לְמֵלֵאָךְ הִכָּה – וְהוּא מִכָּה. וְעַל כֵּן לֹא פָּחַד אַבְרָהָם עָלֶיךָ כְּלוּם, שֶׁהֲרִי הִיא שְׂמוּרָה. וּמַה שֶׁפָּחַד – עַל עֲצֻמוֹ פָּחַד, וְלֹא רָאָה עִמּוֹ שְׂמִירָה כְּזוֹ. **בֵּא** רָאָה, עֲשֹׂר פְּעַמִּים צְוִתָּה שָׂרָה לְמֵלֵאָךְ לְהַכּוֹת אֶת פְּרַעַה, וּבְעֲשֹׂר מַכּוֹת לָקָה. סִימָן עֲשִׂתָּה שָׂרָה לְבִנְיָה אַחֲרֶיהָ בְּמִצְרַיִם.

רַבִּי אַבְא פָּתַח, (מִיכָה ז) כִּימִי צִאתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאנוּ נִפְלְאוֹת. עֲתִיד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהִרְאוֹת גְּאֻלָּה לְבָנָיו כְּאוֹתָם הַיָּמִים שֶׁשָּׁלַח הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא לְהוֹצִיא אֶת יִשְׂרָאֵל, וְהִרְאָה אֶת אוֹתָן הַמַּכּוֹת לְמִצְרַיִם, וְהִלְקָה אוֹתָם בְּגִלְלֵי יִשְׂרָאֵל. בֵּא וְרָאָה מַה בֵּין הַגְּאֻלָּה הַזֹּאת לְגְאֻלַּת מִצְרַיִם. גְּאֻלַּת מִצְרַיִם הִיתָה בְּמֵלֶךְ אֶחָד, וּבְמַלְכוּת אַחַת – כָּאֵן בְּכָל הַמְּלָכִים שֶׁל הָעוֹלָם. וְאִזּוֹ יִתְכַבֵּד הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָל הָעוֹלָם, וַיִּדְעוּ הַכֹּל שֶׁלְטוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, וְכֹלם יִלְקוּ בְּמַכּוֹת עֲלִיוֹנוֹת, עַל אַחַת שְׁתֵּים, מִפְּנֵי שֶׁיִּסְרְבוּ כֹלם אֶת יִשְׂרָאֵל.

וְאִזּוֹ יִתְגַּלֶּה שֶׁלְטוֹנוֹ שֶׁל הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, שְׁכַתּוּב (זְכוּרִיָּה יד) וְהָיָה ה' לְמֵלֶךְ עַל כָּל הָאֶרֶץ. וְאִזּוֹ כֹלם יִתְנַדְּבוּ אֶת יִשְׂרָאֵל לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ

הוא. זהו שכתוב (ישעיה סו) וְהֵבִיאוּ אֶת כָּל אֲחֵיכֶם וְגו'. אִז יַעֲמְדוּ הָאָבוֹת בְּשִׂמְחָה לְרֵאוֹת אֶת גְּאֻלַּת בְּנֵיהֶם כְּמִקְדָּם. זֶהוּ שְׂכָתוֹב כִּימִי צִאֲתָךְ מֵאֶרֶץ מִצְרַיִם אֲרָאֵנוּ נִפְלְאוֹת, אָמֵן כֵּן יְהִי רְצוֹן. בְּרוּךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן יִמְלֹךְ ה' לְעוֹלָם אָמֵן וְאָמֵן

ויקרא ב

פְּרִשֶׁת מִצְרַע

וַיְדַבֵּר ה' אֶל מֹשֶׁה לֵאמֹר. זֹאת תְּהִיָּה תוֹרַת הַמִּצְרַע בְּיוֹם טְהַרְתּוֹ וְגו'. רַבִּי אֲבָא פָתַח, (איוב יט) גִּירוּ לָכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב כִּי חֲמָה עֹנוֹת חֶרֶב לְמַעַן תִּדְעוּן שְׂדוּן. שְׂדוּן, שְׂדִין כְּתוּב. כִּמָּה יֵשׁ לְבָנֵי אָדָם לְשָׂמֵר אֶת דְּרֻכֵיהֶם וּלְפַחַד מִלְּפָנֵי הַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא שְׁלֵא יִסְטוּ מִדְרָךְ כְּשֶׁרָה, וְלֹא לַעֲבֹר עַל דְּבָרֵי תוֹרָה וְלֹא תִשְׁכַּח מִמֶּנּוּ.

שָׂפָר מִי שְׁלֵא לוֹמֵד תוֹרָה וְלֹא מִשְׁתַּדֵּל בָּהּ, נְזוּף הוּא מִהַקְּדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא, רְחוּק הוּא מִמֶּנּוּ, וְלֹא שׁוֹרָה עִמּוֹ שְׂכִינָה. וְאוֹתָם הַשׁוֹמְרִים שֶׁהוֹלְכִים עִמּוֹ, מִסְתַּלְקִים מִמֶּנּוּ, וְלֹא עוֹד, אֲלֵא שְׂמִכְרִיזִים לְפָנָיו וְאוֹמְרִים: הִסְתַּלְקוּ מִסְבִּיב לְפָלוֹנִי, שְׁלֵא חוֹשֵׁשׁ עַל כְּבוֹד רַבּוֹנוּ. אוֹי לוֹ! שְׁהִרִי עֲזָבוּ אוֹתוֹ עֲלִיוֹנִים וְתַחְתּוֹנִים, אֵין לוֹ חֵלֶק בְּדֶרֶךְ הַחַיִּים.

וּכְשֶׁהוּא מִשְׁתַּדֵּל בְּעִבּוּדַת רַבּוֹנוּ וְלוֹמֵד תוֹרָה, כִּמָּה שׁוֹמְרִים מְזַמְּנִים כְּנִגְדּוֹ לְשָׂמֵר אוֹתוֹ, וְשְׂכִינָה שׁוֹרָה עָלָיו, וְכֻלָּם מִכְרִיזִים לְפָנָיו וְאוֹמְרִים: תִּנּוּ כְבוֹד לְדִיוֹקָן הַמֶּלֶךְ. תִּנּוּ כְבוֹד לְבֶן הַמֶּלֶךְ. שְׁמוֹר הוּא בְּעוֹלָם הַזֶּה וּבְעוֹלָם הַבָּא. אֲשֶׁרִי חֵלְקוֹ!

בֵּא רֵאָה, בְּלִשׁוֹן הָרַע שְׂאֵמֵר הַנֶּחֱשׁ לְאִשָּׁה, גֵּרָם לְאִשָּׁה וּלְאָדָם לְגֹזֵר עֲלֵיהֶם מִיתָה וְעַל כָּל הָעוֹלָם. בְּלִשׁוֹן הָרַע כְּתוּב, (תהלים נז) וּלְשׁוֹנֵם חֶרֶב חֲדָה. מִשׁוּם כֶּף, גִּירוּ לָכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב, מִפְּנֵי לִשׁוֹן הָרַע. כִּי חֲמָה עֹנוֹת חֶרֶב. מֵהוּ כִּי חֲמָה עֹנוֹת חֶרֶב? זֶה חֶרֶב לֵה'. שְׂשִׁנִּינוּ, יֵשׁ לְקְדוֹשׁ בְּרוּךְ הוּא חֶרֶב שְׂבָה הוּא דֵּן אֶת הָרָשָׁעִים. זֶהוּ שְׂכָתוֹב, (ישעיה לד) חֶרֶב לֵה' מְלֵאָה דָם. (דברים לב) וְחֶרֶבִי תֹאכַל בָּשָׂר. וּמִשׁוּם כֶּף גִּירוּ לָכֶם מִפְּנֵי חֶרֶב כִּי חֲמָה עֹנוֹת חֶרֶב לְמַעַן תִּדְעוּן שְׂדוּן, שְׂדִין כְּתוּב, כְּדִי שִׁתְּדַעוּ שְׂכָף נְדוּן. מִי שִׁישׁ לוֹ חֶרֶב בְּלִשׁוֹנוֹ, מְזַדְמָנֵת לוֹ חֶרֶב (נִדוּן בְּאוֹתָהּ חֶרֶב) שְׂמִשְׁמִידָה הַכֹּל. זֶהוּ שְׂכָתוֹב זֹאת תְּהִיָּה תוֹרַת הַמִּצְרַע.

רבי אלעזר פתח, (קהלת ט) **וכצפירים האחזות בפח פהם יוקשים בני האדם. הפסוק הזה הרי נתבאר. אבל בא ראה, בני אדם לא יודעים ולא שומעים ולא מסתכלים ברצון אדונם, והכרוז כל יום קורא לפניהם, ואין מי שמקשיב לו, ואין מי שמעיר את רוחו לעבודת אדונו.**

בשעה שיורד הלילה והשערים נסתמים, מתעורר נקב תהום רבה, וכמה קבוצות של מחבלים נמצאים בעולם. אז מפיל הקדוש ברוך הוא שנה על כל בני העולם, ואפלו על כל שבהם התעוררות של חיים, והם משוטטים בעולם ומודיעים לבני אדם דברים, מהם כוזבים ומהם אמת, ובני אדם קשורים בשנה.

בשמתעוררת רוח צפון ונחלק הלילה, השלהבת יוצאת ומכה תחת כנפי התרנגול, והוא קורא, והקדוש ברוך הוא נכנס לגן עדן להשתעשע עם הצדיקים. ואז הכרוז יוצא וקורא, וכל בני העולם מתעוררים במטותיהם. אותם שיש בהם התעוררות של חיים, עומדים לעבודת רבונו ועוסקים בתורה ובשכחו של הקדוש ברוך הוא עד שבא הבקר.

אלו שנמנעים מלמוד הזהר וכתבי האר"י מחמת יראתם, או חס ושלום עצלותם, או זרות הלמוד הקדוש הזה, שהוא לא כנגלות התורה.

הן היום ראיתי את עני עמי אשר במרקש, עיר גדולה של חכמים וסופרים בפשטי התורה וסודותיה, וביום שנפטרו רבותי לעדן גן אלהים, המה ותלמידיהם, לא עמדו אחרים תחתיהם, כי על הגלות וטרדות המסים רבו עליהם, וכמעט נשתכחה תורה זו מהם, כי מחסרון המלמדים חסרו תלמידיהם, אז אמרתי הנה באתי, במגלת ספר כתוב עלי, עת לעשות להשם, מי יתן איפא ויכתבון מלי בעט ברזל ועופרת, ולא תהיה תורת האמת זו חס ושלום נעדרת, ולעד בצור יחצבון לשום להם שארית, תקוה טובה ואחרית, ואל ההרים אשא עיני, בא עזרי מעם השם, כי במה אתרצה אל אדנ"י, הלא בראשי האנשים הקדושים, לזכות את הרבים אשר בדרך האמת רצים ואל השם נגשים, יתקדשו עוד קדשה יתרה, באש דת סודות התורה, וילמדו הזהר בשפה ברוחה, מסקל ומגה כדת וכשורה, ומסמן באותיות הפרוש כשרגא דנהורא, למצא מבקשם מיד ולא לתר במהרה.

(המקבל האלקי רבי שלום בוואגלו)